O.V.S
Ordo Volucer Serpentis

Uvod

Ovaj rad temelji se na traženju ključnih uvida kroz učenja i prakse mračnih tradicija koje nas vode na putu natrag do izvornog stanja. To je glavna poanta ovog djela: poništiti želje za iluzornim, površnim stvarima.

Sve spomenute tradicije imaju isti konačni cilj – povratak izvoru i bijeg iz ovog velikog zatvora. Često svjedočimo kako ljudi, kojima nedostaje znanje, život čine ugodnijim jer ih ograničenost i neznanje čine sretnima i pogodnima za ovo iluzorno postojanje. Neznanje čini osobu vezanom za ovaj svijet, što je, posljedično, drži zadovoljnom u lažnoj stvarnosti, jer nije svjesna dublje stvarnosti.

Nasuprot tome, što je nečije znanje šire, taj je pojedinac više suprotan ovom svijetu. Povratak izvoru moguće je ostvariti jedino kroz mudrost koja nas drži u kontaktu s našim porijeklom. Međutim, ne radi se o bilo kojoj mudrosti, već o iskonskoj gnozi koju nude samo oni koji dolaze iz sjene.

Mnogi ljudi traže crnu magiju kako bi stekli materijalna dobra ili površne, svjetovne stvari. No, sotonist shvaća da je prava slava u duhu, a ne u vanjskim stvarima. Svaki

duh siromašan mudrošću očajnički traži vanjsko ispunjenje kako bi nadoknadio svoje unutarnje siromaštvo. No, sotonist je uvijek voljan staviti svoju mračnu bit iznad svog ega, jer je mudrost za nas poput vode u moru – što više pijemo iz "iskonskog oceana", to postajemo žedniji.

Sotonizam ima za cilj generirati unutarnje promjene u pojedincu, pretvarajući ga u novo biće – jače i sa širim razumijevanjem stvarnosti koja ga okružuje.

Svi mitovi i prakse Sotonizma predstavljaju filozofsko-religijsku sintezu koja potiče od sila i filozofija suprotnih svemiru.

Mitovi kao alati samospoznaje

Mitovi služe kao moćni alati za otkrivanje naše unutarnje suštine. Ta esencija, koja postoji kako unutar nas, tako i izvan nas, otkriva Diabolusa – kako u našim skrivenim dubinama, tako i u svijetu oko nas. Kroz mitove, stvaramo simbole koji nas vode na putu prema središtu našeg Jastva. Mitovi postaju ključevi, koje čovjek koristi u radu sa sviješću, kako bi dosegao nesvjesnu dimenziju uma. Kroz rituale prizivanja, otvaramo vrata za povezivanje s energijama koje nadmašuju vrijeme i prostor, a koje prožimaju i oblikuju

ovaj stvoreni svijet, otkrivajući nam pravu prirodu naših najdubljih želja.

Mitovi i religijske interpretacije

Brojni mitovi i legende opisuju borbu između bogova i demona kroz stoljeća. Prema našem svjetonazoru, mnoge od ovih priča su radikalno iskrivljene kako bi se afirmirao koncept Jednog Boga u monoteizmu – Boga koji drži potpunu moć nad svime, a koji je zamišljen kao savršen i svemoćan. Međutim, mi odbacujemo takvu interpretaciju, smatrajući je jednostavnom manipulacijom koja negira kompleksnost postojanja.

Zbog toga, mi ne tumačimo mitove na isti način kao većina religijskih tumača. Naša je interpretacija duboko ukorijenjena u ezoteričnom znanju koje je od nas skrivano i potiskivano kroz povijest. Uranjajući u zabranjena znanja koja su nam prenijeli oni koji dolaze iz sjene, vraćamo izgubljene dijelove priča koji su izokrenuti ili izbrisani, te rekonstruiramo istinitu povijest koja nas približava pravoj gnozi.

Oslobađanje od dogmi i pronalaženje istine

U različitim kulturama i tradicijama, često se koriste različita imena za opisivanje onoga što je stvorilo fizički

svijet i održava kozmički poredak. Ipak, fizički svijet, prepun nedostataka, jasno pokazuje nesavršenost i ograničenja samog kreatora. To nam otkriva istinu o prirodi stvaranja, koja nije savršena i besprijekorna.

Za tragatelja koji je oslobođen dogmatskih okova, unaprijed utvrđenih parametara i predrasuda, ključevi oslobođenja od ovog zatvora postaju vidljivi. Oslobođen takvih iluzija, tragatelj će biti u mogućnosti koristiti intuitivno i transcendentalno znanje, ono koje omogućuje dublji susret bića s njegovom vječnom biti. Pristup ovom znanju omogućuje pravi susret s Istinom i konačno razumijevanje stvarnosti.

Gnostičke skupine

Budući da je Gnosticizam sinteza različitih filozofskih i religijskih teorija, postoji niz varijacija u njegovom razumijevanju i tumačenju.

Gnostički spisi su mnogobrojni, a neki čak i međusobno nekompatibilni, no u svim aspektima jasno je prisutan dualistički svjetonazor. Ovaj dualizam temelji se na ideji da su božanske iskre, koje pripadaju pravom božanskom carstvu, zarobljene u ovom fizičkom svijetu, te da je njihov cilj spasenje. To dovodi do vječnog

sukoba između Svjetla i Tame.

U Gnosticizmu postoji tvrdnja da u svemiru postoje božanski duhovi zatvoreni u materijalnom svijetu, koji je stvoren od strane nesavršenog Boga, Demijurga. Ovaj Bog često se poistovjećuje s Abrahamovim Bogom. Prema gnostičkom učenju, materijalni svijet mora biti uništen od strane istinskog Boga kako bi se duh mogao osloboditi iz Demijurgovih kandži.

Gnoza se kroz povijest pojavljuje nekoliko puta u okviru različitih kultova, no uvijek prilagođena kulturnim i povijesnim karakteristikama vremena i prostora. Ovo objašnjava prisutnost mnogih gnostičkih spisa i pojavu nekompatibilnosti među njima. Ipak, unatoč tim prilagodbama, ove su skupine često bile označene kao heretičke i progonjene od strane dominantnih religijskih institucija.

Prema katarima, kršćanskoj sekti koja je djelovala u Francuskoj i Italiji od kasnog 11. stoljeća do sredine 14. stoljeća, svijet je u stalnom ratu između dva nepomirljiva principa: Duha i Materije. Za katare, materijalni svijet bio je ispunjen patnjom, boli i tjeskobom, te su vjerovali da postoje božanske čestice koje spavaju u ljudskim bićima, zarobljene u ovom svijetu, koje je potrebno probuditi i spasiti.

Za katara, zlo je inherentno povezano s materijom, te je spas moguć samo ako se odbaci materijalni svijet i Bog stvoritelj, a duh se vrati svom izvornom božanskom carstvu. Katari su organizirali "Kristovu crkvu" s ciljem spašavanja božanskih iskri zatočenih u svijetu i ljudskim bićima. Oni su nastojali pobjeći od svjetovnih strasti i svega što ih je vezivalo za materijalni svijet.

Jedan od ključnih obreda katara bio je "Consolamentum", obred koji simbolički predstavlja smrt u odnosu na pokvareni svemir. Kroz ovaj obred, pojedinac bi se isključio iz svijeta, oslobađao i postajao slobodan, čime bi mogao vratiti svoju dušu u božansko carstvo. Obred se izvodio polaganjem ruku, pri čemu bi se prenosio Duh Sveti onima kojima je bila potrebna pomoć. Za katara, Duh Sveti bio je sredstvo pomoću kojeg je duh, zatočen u materiji, mogao naći oslobođenje.

Spas u katarizmu ležao je u oslobađanju duha zarobljenog u svojoj materijalnoj ljusci, stoga su katari zanijekali teologiju stvaranja i vjerovali da je materijalni svijet inherentno korumpiran i nesavršeno mjesto.

Gnostičke sekte: Kainizam, Naaseni i gnostički Krist

Jedna od gnostičkih sekta koja se također smatrala heretičkom bila je Kainizam. Kainijci su smatrali Kaina sinom duha superiornijeg od onoga koji je stvorio njegovog brata Abela. Prema njihovim vjerovanjima, Kain je bio prva žrtva Demijurga, a Bog Starog Zavjeta nije isti Bog kojeg je Isus najavio. Prema ovoj gnostičkoj perspektivi, jedan Bog je pun ljubavi i dobrohotnosti, dok je drugi okrutan i osvetoljubiv.

Naaseni (od hebrejskog "Zmija"), također gnostička skupina, pojavili su se oko 100. godine nove ere. Oni su Edensku zmiju smatrali vrhovnim bićem koje je nastojalo osloboditi ljude iz zatvora stvorenog od strane Demijurga. Oslobođenje je dolazilo kroz otkrivenje znanja o dobru i zlu, zbog čega je zmija za njih predstavljala Gnozu.

Gnostički izrazi za opisivanje pomazanog Zmaja/Zmije bili su *Ophis-Christos*, što bi imalo isto značenje kao "Nachash-Mesija" (na grčkom "Ophis" i na hebrejskom "Nachash" znači "Zmija", dok na grčkom "Christos" i na hebrejskom "Mesija" znače "Pomazanik", što ukazuje na "Zmiju" kao simbol).

Postoji tvrdnja da Krist kojeg navode sve ove gnostičke skupine (Naaseni, Ofiti, Katari, Valentinijanci, Setijanci, Bogomili) nikada nije bio isti Krist kao onaj u sadašnjem

kršćanskom kultu.

Neka tumačenja ove teme temelje se na ideji da je Krist u gnostičkim skupinama tumačen kao *simbol*, a ne kao povijesni lik. Alegorijski, Krist predstavlja Duh koji postoji unutar samog čovjeka.

Gnostički Isus predstavlja Duh i ne pripada Kreaciji, dok bi Isus u sadašnjem kršćanskom kultu bio "Isus-čovjek" sazdan od materije koji je doslovno rođen, umro i uskrsnuo, te koji je bio od Stvoritelja utjelovljen u svijet.

Mitovi se moraju zasebno analizirati za bolje razumijevanje, jer različita imena mogu imati isto značenje u različitim kulturama.

Za nas, "Krist-Čovjek" / "Kozmički Krist" predstavljaju manifestacije koje dolaze iz istog izvora — "Demijurga (tvorca svijeta)"— i stoga ne prihvaćamo ni nećemo prihvatiti tradicionalnu figuru Isusa Krista.

Gnosticizam koji predstavljamo očituje se kroz *Mračne tradicije*, dok sve druge koncepte koji nisu povezani s Tamom smatramo "iluzornim oblicima samospoznaje".

Diabolus/ Satanas

Za nas, Zmija simbolizira Gnozu Mračnu Mudrost), Besmrtnost ali i Sotonu. Bit Sotone očituje se kroz Gnjev, ali i kroz Mudrost.

"Jer došao je veliki dan Gnjeva Njegova; a tko će moći preživjeti?“

Kao gnostici, naše vjerovanje temelji se na dualizmu, gdje su Svjetlo i Tama u sukobu, a Paklene vojske su sile koje su došle iz Bezoblične Tame kako bi dovele do kraja postojanja. Sotona/Lucifer je onaj koji sije, a žetva je kraj svijeta, a žeteoci su Demoni. Dakle, volja Sotone je prekriti Zemlju i cijeli stvoreni svemir Tamom, dovodeći do apsolutnog oslobođenja duha, usmjeravajući ga izvan kauzalnog, ograničenog svemira.

Materijalna kreacija odgovorna je za uspostavu sporog procesa uklanjanja božanskih elemenata, no na kraju će Kraljevstvo Tame prevladati nad svjetlom.

Mi koji smo sotonisti djelujemo kao sijači i žeteoci, jer otvaramo oči i vidimo gadosti Stvoritelja.

Takozvana "slobodna volja“ nije ništa drugo nego iluzija slobode u ovom stvorenom svijetu. Najveći rob je onaj koji je lažno oslobođen, i zato tražimo povratak vlastitoj

prirodi — tamnoj i amorfnoj, nepojmljivoj.

Od trenutka kada shvatimo da je ovaj svijet djelo Stvoritelja, tada se svo naše protivljenje kreaciji okreće protiv njega, u mješavini mudrosti i agresije.

Za nas, Mračni Bogovi su oni koji su daleko izvan zvijezda, donosioci istinske Gnoze, koji nas vode da se suprostavimo Stvoritelju. Iz tog razloga, opisani su u raznim mitovima kao oni koji kroz gnjevni oblik nastoje uništiti Boga.

Različiti pravci hereze

Mnogi ljudi vjeruju da samo zato što je netko član određenog reda, hrama, sekte ili kovena, ta osoba nužno mora biti ista kao i svi ostali koji pripadaju grupi — da misli isto, oblači se isto i ponaša se isto kao i svi ostali članovi.

Takvo razmišljanje bi značilo uništavanje individualnih kvaliteta svakog pojedinca i transformaciju grupe u stado.

Svaki se čovjek prirodno razlikuje od drugoga, ima različite karakteristike, način života, ukuse, način odijevanja i ponašanja te različita mišljenja. Iako su

sotonisti povezani istim suštinskim uvjerenjima, oni ipak zadržavaju svoju individualnost. Sotonisti, iako povezani zajedničkim idejama i ciljevima, zadržavaju svoje osobne karakteristike jer su glasnici vlastitih emocija koje proizlaze iz istog izvora.

Sotonisti su pojedinci koji su u stanju probuditi iskonsko sjećanje na vlastitu izgubljenu božanstvenost i voditi druge, one s gnostičkim predispozicijama, prema istom cilju oslobođenja.

Njihova misija je saditi Luciferovo sjeme u podsvjesne umove ljudi koji imaju gnostičku predispoziciju, ali još nisu probuđeni. Kroz ovo buđenje, ti ljudi mogu pronaći skrivene ključeve, osloboditi se iz svojih duhovnih okova i pridružiti se zajedničkoj borbi za oslobođenje. Zajedno, oni stvaraju nove strategije za ostvarenje tog cilja. Sotonisti, kao i sam Sotona, djeluju ujedinjeni, postajući sijači i žeteoci, a žetva predstavlja kraj svijeta.

Svaka probuđena osoba postaje još jedan sijač i žetelac — vojnik spreman za Armagedon, koji otvara portale Tamnih Dimenzija, stvarajući unutarnje i vanjske promjene u svijetu.

Sotonisti djeluju u sjeni, promatraju i razvijaju taktike za buđenje onih koji su predisponirani za borbu, stvarajući

plodno tlo za klijanje sjemena Sotone. Ova predispozicija za borbu navodi pojedinca da se bori protiv vlastitog neznanja, prisjećajući se istine o Postanku izvan ovog stvorenog svijeta.

Većina ljudi nije probuđena i nema gnostičku predispoziciju. Žive prema unaprijed postavljenim parametrima, statični su, imaju sužen vidokrug i pate od unutarnjeg siromaštva. Mogu vidjeti samo površno i žive hipnotizirani u ovom stvorenom svijetu.

Hinduistička Tradicija o Stvaranju Svemira

Hinduistička tradicija, kao i mnoge gnostičke skupine, ima za cilj osloboditi se stvorenog svijeta. Ova tradicija opisuje put duhovnog prosvjetljenja koji nam omogućuje prekidanje ciklusa života, težnju prema rastakanju osjećaja individualnog bića, razaranju ega i uništavanju svih oblika i svijesti o vremenu, prostoru i uzroku — svega što je stvoreno. Kroz ovaj proces nastojimo se sjediniti s Bogovima koji će rastočiti cijeli svemir.

Unutar hinduističke tradicije može se prepoznati mnoge aspekte gnostičkog svjetonazora. Ona nam pokazuje da je svijet iluzoran i prolazan, te da nam je duhovno prosvjetljenje potrebno kako bismo osvojili vječnost,

žrtvujući ciklus ponovnih rođenja. Ovaj proces podrazumijeva odbacivanje svih iluzija i traženje savršenstva u apsolutnom nepostojanju, u praznini i tami, gdje se ništa ne manifestira.

Cilj duhovnih disciplina tantre jest postizanje mokše — oslobođenja. Moksha predstavlja duhovno prosvjetljenje koje vodi do oslobođenja od svijeta. Oslobođenje uništava kotač Karme, zakon uzroka i posljedice, čime se završava kontinuirani proces ponovnog rađanja. Ovaj proces nas vodi do Akarme (neaktivnosti), gdje dolazi do potpunog rastakanja ega i uništenja svih oblika svijesti o vremenu, prostoru i uzroku.

U hinduističkoj tradiciji, *Mahapralaya* je pojam koji opisuje razdoblje kozmološke neaktivnosti — razdoblje nepostojanja stvorenog svemira, gdje se ništa ne manifestira. Tijekom Mahapralaye dolazi do *Paranirvane*. Paranirvana je spoj praznine i tame, savršenstvo apsolutnog nepostojanja koje nastaje nakon razdoblja aktivnosti kozmosa.

Cilj ovog puta je postići *mokšu*, uništiti kotač Karme, i doseći Mahapralayu, koju smatramo velikim savršenstvom i slobodom, kako bismo na kraju postigli Paranirvanu.

Bhairava - Gnjevna Manifestacija Shive

Bhairava je gnjevna manifestacija Shive (Uništitelja), najstrašnija inkarnacija Shive koja je povezana s konačnim raspadom stvorenog svijeta.

Bhairava se često prikazuje noseći odsječenu glavu Brahme (jednu od pet glava Boga stvoritelja) ili držeći Brahminu lubanju u zdjeli. Bhairava je, nakon što je odsjekao glavu stvoritelja i ubio čuvara kuće održavatelja stvaranja, uništio sve okove.

Bhairava luta po grobljima, noseći trozubac, praćen zlim duhovima. Njegova sveta vatra hrani se mozgom, plućima, mesom i svježom krvlju koja izvire iz grla ljudskih bića.

Prema nekim izvorima, postoji osam manifestacija Bhairave, a to su:
- Kala (Crna)
- Asitanga (s crnim ekstremitetima)
- Sanhara (Uništenje)
- Ruru (Pas)
- Krodha (Gnjev)
- Kapala (Lubanja)
- Rudra (Oluja)

- Unmatta (Bijes)

Bhairava se često prikazuje kako drži ljudsku glavu pored psa (obično crnog), a pas uvijek čeka kako bi polizao krv s glave. Shiva je također poznat kao "Gospodar plesa", onaj koji "pleše pod ruševinama svemira svedenog na kaos."

Shivin Ples - Ples Uništenja

Shivin ples, također poznat kao "Ples uništenja", prikazuje Shivu koji pleše u aureoli vatre, stvarajući oluje velikog bijesa diljem svemira.

Tradicionalna Tandava je ples u kojem Shivin poklonik, u noći mladog mjeseca, stoji držeći lubanju u ruci koja simbolizira prazan svemir, a bodež u drugoj ruci koji simbolizira mentalnu osjetljivost za otvorenu svijest.

Ovaj ples je izuzetno brz i traje 40 minuta bez pauze, dovodeći poklonika do krajnje iscrpljenosti, pri čemu srce ubrzano kuca. Na zvuk bubnja, poklonik završava svoj ples i odmah pada na tlo. Ovo iznenadno zaustavljanje predstavlja trenutak kada se pokloniku otvara svijest ili ga odvodi u smrt. Ubrzo nakon toga, zvuk Mridange ponovo se čuje, a bhakti (poklonik) sjeda i počinje meditirati.

Bhairava

Mantre i Kali

Unutar hinduističke tradicije postoje različite vrste pobožnih napjeva (nantre). Mantre se pjevaju kako bi se postigli različiti ciljevi, kao što su olakšavanje koncentracije, meditacija, vibriranje energetskih kanala itd.

Kali je Shivin partner. Ono što je postojalo prije početka stvorenog svijeta bilo je u obliku tame, izvan govora i uma. Kali se ne povezuje s idejom obnove ciklusa, već s krajem svega. U *Maha Nirvana Tantri* (Tantra Velikog Oslobođenja), postoje stihovi koji opisuju prirodu Kali, koja je konačni izraz nepostojanja i oslobođenja od ciklusa života.

- *“Ti si suptilna koliko i gusta, očita i i skrivena. Iako si sama po sebi bez oblika, Ti posjeduješ oblik. Tko to može razumjeti?” - “Mahakala, razarač svemira, Tvoj je*

oblik. Tijekom rastakanja stvari, Käla (vrijeme) će proždrijeti sve, i stoga se On zove Mahakala, a Ti koja proždireš samog Mahakalu, Ti si Vrhovna i Primordijalna Kalika."

U Sotonizmu Brahma je samo još jedno ime koje se koristi za opisivanje Demijurga, dok je Shiva razarač iluzije (Maya). Shiva koji u svojim rukama drži Brahminu glavu jedna je od manifestacija Lucifera, zajedno sa svojom ženom Kali (Lilith).

Lucifer u Paganizmu i Kršćanstvu

Unutar različitih religijskih tradicija, kultova i mitologija, Lucifer je opisan na različite načine. U rimskom prekršćanskom kultu, Lucifera su štovali kao drevnog Boga Sjaja, poznatog pod imenom Dianus Lucifero (također zvani Lucifer). Rimljani su ga povezivali s planetom Venerom, odnosno s Jutarnjom zvijezdom (Estrela d'Alva), kao i s Vesperom, večernjom zvijezdom. U kontekstu rimskog mita, *Dianus Lucifer* simbolizira prijelaz iz dana u noć, gdje nosi vatru od kraja dana kroz tamnu noć, sve dok kao "Jutarnja zvijezda" ponovno ne donese svjetlost, označavajući početak novog dana. U tom smislu, u rimskom mitu, Lucifer je smatran princom tame.

Međutim, u kršćanstvu, Lucifer se često prikazuje kao palog anđela – biće koje je zbačeno s neba zbog pobune protiv Boga. Ono što je interesantno u ovom kontekstu je to da ime "Lucifer" nikada zapravo nije izravno spomenuto u Bibliji. Dakle, kako je nastao ovaj mit?

Biblijski citat Izaija 14:12 sadrži riječ "Lucifer", no potrebno je razjasniti da je došlo do pogreške u prevoditeljskom procesu. Citirana rečenica glasi:

"*Kako si pao s neba, o Lucifere, sine zorin! Kako si na zemlju srušen, ti koji si ponizio narode!"*

Prevoditeljski propust nastao je zbog prijevoda iz Septuaginte, gdje je originalna grčka riječ “Eosfor” (što znači Jutarnja zvijezda) pogrešno prevedena kao Lucifer Eosforos, kao grčko božanstvo povezano s Jutarnjom zvijezdom, nije nužno imao negativne konotacije, no kroz povijest je preuzet u kršćansku tradiciju kao naziv za palog anđela, odnosno Sotonu.

Lucifer, unutar Sotonističke tradicije, ima sasvim različito značenje od onog u kršćanskoj ili poganskoj tradiciji. U kontekstu Sotonizma, Lucifer nije tek pali anđeo ili bog, već simbol mudrosti i oslobođenja od

iluzija stvorenog svijeta. Ovdje se njegov "Gnjev" doživljava kao snaga koja budi svijest o stvarnosti, odvodeći pojedinca prema višem razumijevanju o postojanju, van okova materijalnog svijeta.

Kroz ovu perspektivu, Lucifer postaje ne samo nositelj znanja, nego i osnaživač tog znanja koji vodi pojedinca prema unutarnjem oslobođenju.

Lucifer je donio Crni Gral na Zemlju, to je akauzalni kalež Luciferovog Gnjeva iz nestvorenog svijeta, emitirajući akauzalne energije, budeći čovjeka za oslobođenje duha zarobljenog u materiji, podsjećajući ga na njegovo porijeklo.

Luciferovo Svjetlo označava dvije različite stvari: Prvo, što je znanje nekog čovjeka šire, taj se čovjek osjeća umorniji i suprotstavljeniji ovom svijetu. To se događa jer što više znanja/mudrosti pojedinac ima, to više vidi stvarnost ovoga svijeta, odvajajući se od njega, negirajući i odbacujući njegovo postojanje, što dovodi do mizantropije i odbojnosti prema cijeloj toj iluziji. Nasuprot tome, ljudima koji nemaju znanja život je ugodan, jer neznanje omogućuje tim ljudima da obožavaju stvaranje i Boga Stvoritelja. Samo neznalica je sposobna obožavati ovaj svijet i pritom zahvaljivati Bogu što ga je stvorio.

Druga je situacija da što više znanja/mudrosti čovjek posjeduje, to postaje imuniji na mnoge boli i nevolje svijeta. To objašnjava kako Luciferovo Svjetlo jača srce čovjeka. Srce adepta postaje hladno, jer on zna da ništa na ovom svijetu nije toliko vrijedno brige, ni prevelike pažnje, jer postoji razlika između stvarnog i vječnog i iluzornog i prolaznog. Svi oni koji u srcu osjećaju odbojnost prema ovom svijetu posjeduju suštinu Demona.

Svjetlo Lucifera, poput Crnog grala, analogno je otvaranju trećeg oka (svevideće oko, sveto oko uništenja, koje se u hinduističkoj tradiciji naziva i "Oko Shive/Rudre").

Svjetlost Lucifera i akauzalna energija Crnog Grala otvaraju treće oko adepta, omogućujući mu da vidi vlastitu suštinu (Jastvo) i prisjeti se svog porijekla.

Otvaranje trećeg oka također je temelj za praksu nekromantije. Treće oko je odgovorno za kontakt s mrtvima, jer se obredi nekromantije temelje na funkciji osjetilne percepcije pojedinca, odnosno hvatanju informacija koje dolaze od mrtvih. Otvaranje trećeg oka omogućuje nam stjecanje veće suptilne percepcije.

Luciferovo oko povezano je s intuitivnom sposobnošću i

suptilnom percepcijom, to je oko koje gleda unutra, i što je razvijenije, to će pojedinac imati više otkrivenja, postajući svjesniji vlastitog mentalnog stanja, što dovodi do uvida i povišene razine svijesti, otvarajući portale prema suptilnijim dimenzijama svijesti i nesvjesnog, generirajući tako znanje kroz introspekciju.

Kada je ovo oko zatvoreno, pojedinac postaje nesposoban vidjeti dublju razinu vlastite suštine i stvarnosti koja ga okružuje, ne znajući kako ići dalje od privida da bi razlikovao istinito i vječno od prolaznog i promjenjivog.

Ovo "oko znanja i uništenja" odgovorno je za intuitivnu i transcendentalnu mudrost koja biću omogućuje susret sa svojom vječnom biti. Epifiza, često nazivana "treće oko", nalazi se u središtu mozga na razini očiju i povezana je s induktivnim sposobnostima i suptilnom percepcijom. Epifiza i očna jabučica imaju veliku strukturnu sličnost, što je znanstvenike navelo na zaključak da je biološko podrijetlo epifize i očiju isto.

Postoji tvrdnja da se ova žlijezda ponaša kao antena, s kristalima apatita koji u sebi primaju elektromagnetske valove i pretvaraju ih u neurokemijske podražaje. Djeluje tako što hvata, na primjer, zračenje Mjeseca i Sunca, upravlja ciklusom spavanja i budnosti, menstrualnim

ciklusom itd., vrši različita dekodiranja informacija, komunicira s moždanom korom i mnogim drugim stvarima. Kod životinja, poput ptica selica, može funkcionirati kao kompas.

Ovo bi moglo biti znanstveno objašnjenje koje bi povezalo treće oko s intuitivnom sposobnošću i suptilnom percepcijom.

U jednom od svojih predavanja, psihijatar i magistar znanosti sa Sveučilišta u São Paulu, dr. Sérgio Felipe de Oliveira, objasnio je da je epifiza, koja koordinira ritam, jedini organ u tijelu koji se bavi vremenom, jedina struktura koja nadilazi ovu dimenziju. Objašnjava da živimo u tri dimenzije i da se s četvrtom povezujemo kroz vrijeme, jer je žlijezda koja daje pojam vremena u kontaktu s četvrtom dimenzijom i stoga je sposobna uhvatiti informacije koje su izvan naše dimenzije. Znamo da je kozmos trodimenzionalan, ograničen visinom, širinom i duljinom (ili dubinom), dok je četvrta dimenzija (vremenska dimenzija) ograničena na prošlost, sadašnjost i budućnost. Tada vjerujemo da stvari idu daleko dalje od onoga što se može doživjeti s pet osjetila, te da na određeni način ova žlijezda, djelujući kao antena, može uhvatiti različite informacije u elektromagnetskom polju, tako da nas također može povezati s akauzalnim energijama (akauzalnim

bogovima), a također i s mrtvima.

Kabala i Sitra Ahra

Kabala je sustav koji se koristi unutar judaizma, ali također sadrži učenja apsorbirana iz drugih tradicija koja su kasnije manipulirana u skladu s židovskom tradicijom. Kabala nam daje ideju o tome kako je svijet stvoren, kao i objašnjenje složenosti materijalnog i nematerijalnog svemira, fizičke i metafizičke prirode. Kabalistička ideja stvaranja svijeta može se primijeniti na druge tradicije, posebno u odnosu na pojavu bogova i/ili demona, te objašnjenje bitke između stvaranja i onih koji se žele vratiti izvoru.

Židovi unutar ovog sustava objašnjavaju stvaranje svemira temeljenog na jednom Bogu, tvorcu svjetla i tame. Upravo na ovom konceptu je vidljivo da su učenja koja se koriste u Kabali Židovi apsorbirali od drugih naroda, poput Sumerana, a prema sumerskim mitovima, borba između reda (svjetla) i kaosa (tame) opisana je kao dvije različite moći, a ne kao dvije sile koje potiču od jednog stvoritelja svemira.

S gnostičke točke gledišta, ne vidimo da svjetlo i tama postoje kako bi održavali ravnotežu u svemiru, kako vjeruje većina ljudi unutar raznih tradicija. Naime, u raznim religijama, kao što je opisano u nekim hinduističkim tekstovima, vidimo mnoge ljude koji obožavaju stvoritelja svijeta i one koji žele održati red u svemiru, kao i one koji žele uništiti svijet.

Unutar židovske mistične tradicije, za razliku od hinduizma, postoji samo jedan Bog, a oni vjeruju da je YHWH stvoritelj svjetla i tame te da su i svjetlo i tama neophodni za održavanje ravnoteže u svemiru. S druge strane, Mračna Tradicija ne smatra da su mračni bogovi neophodni za održavanje ravnoteže svemira, već upravo suprotno, budući da je Tama antiteza stvaranja.

Unutar kabalističkog učenja pronaći ćemo Drvo života i Drvo smrti, koji sadrže objašnjenja stvaranja svemira i

misterija koja postoje u duhu, u materijalnom svijetu i u nematerijalnom svijetu.

Mi koji poričemo i odbacujemo postojanje, smatramo se drvosječama stabla života i iz dana u dan tražimo okus plodova stabla smrti. Kušati plodove stabla smrti znači otkriti tko smo zapravo, dok za Židove ili druge štovatelje Boga stvoritelja to znači "pasti u napast".

Drvo smrti je, stoga, jedini put u Kabali za poništavanje vezanosti za banalna osjetila ovog postojanja, za materijalno i neznanje, transgresiju fizičkog svijeta kako bi se postiglo stanje oslobođenja.

U proučavanju Kabale, unutar filozofskog i psihosomatskog konteksta, Ain Soph (Bezgranično) je nemanifestirani princip, neshvatljiv ljudskoj inteligenciji, stupanj nepostojanja.

Prije početka, ništa nije bilo stvoreno; postojalo je samo ono neizrecivo. Stvoritelj je izašao iz Ain Sopha, gdje je u ovom nemanifestiranom principu TzimTzum (kontrakcija ili suženje) počeo stvarati konceptualni prostor, tako da može postojati konačni svijet neovisno o beskonačnom. U Ain Sophu rođen je organizacijski princip svemira, onaj koji je u materiju zatočio božanske čestice koje dolaze iz iskonskog kraljevstva kroz

stvaranje ovog prostora u kojem svijet postoji. YHWH je osobno ime abrahamskog Boga Izraela, koji je odgovoran za emitiranje svoje "božanske sveukupnosti" (Pleroma), što je dovelo do nastanka Drveta života i 10 sefirota.

Nasuprot tome, u Ain Sophu pojavila se sila koja je željela ostati u svetom počinku nepostojanja stvorenog svemira kako bi održala jedinstvo praznine i tame. Bilo je to nestvoreno svjetlo, zlokobno svjetlo koje se očitovalo s velikim gnjevom oko plerome, emanirajući energije protiv kreacije, počevši od nepovoljnih sila koje su se pojavile tijekom ekspanzivnog procesa svakog sefirota, stvarajući Drvo smrti i velikog demona HWHY, što je ime YHWH obrnuto, kao što je rečeno u kabalističkom aksiomu "Daemon Est Deus Inversus".

Kad pogledamo ovaj svijet, shvaćamo da bi bilo bolje da ga nije ni bilo, stoga je naša bit i naša volja uistinu ista kao i ona nestvorenog svjetla. Ovo zlokobno svjetlo u nama potiče mračne želje, pokrećući tamu manifestacija unutar nas, jer je naš nestvoreni duh točka gdje se akauzalne energije/nestvorena svjetlost manifestiraju u našem kauzalnom svijetu.

Destruktivna esencija koja postoji u nama postoji i izvan nas, "s one strane". "Kako gore, tako dolje. Ono što je

unutra je kao ono što je izvana." – Smaragdna ploča, oko 3000 pr.

Zbog toga uvijek tražimo načine da se povežemo s Mračnim Bogovima, jer ista esencija koja postoji u njima postoji i u nama.

U ovom stvorenom svijetu postoje mnoge stvari koje nadilaze ono što se može uhvatiti s pet osjetila, i zato je iznimno važno za adepta da radi s otvaranjem Luciferovog oka kako bi stekao širu percepciju, otvorio oko Jastva, gledao izvan pojavnosti i postao sposoban uhvatiti/percipirati druge energije.

Nestvorenu svjetlost donose Demoni Sitra Ahre ("Druga strana", prvobitni svijet). Djeluju tako da prodiru u stvoreni svemir, razgrađuju ga i traže božansku esenciju (iskre nestvorene svjetlosti, akauzalne energije) zarobljene u materiji, vraćajući ih natrag u Sitra Ahru.

Blagoslovljeni su oni koji slijede put Sotone jer stječu pravo na Drvo Smrti i mogu hodati na "Drugoj Strani".

Nestvoreno svjetlo dolazi s "Druge Strane" (izvan ovog stvorenog svijeta / Sitra Ahra), iz Tame neizmjerne praznine, to je srž Gnjevnog Kaosa protiv božanskog. Materijalni svijet će biti uništen od strane paklenih sila i

svih onih koji posjeduju bit Zmije, donoseći osvetu mračnih bogova i slavu duhovima, čineći ih slobodnima.

Mnogi kabalisti koji slijede liniju manipulativnog židovskog gledišta smatraju "svjetlo i tamu" izvornim aspektom Boga (Demijurga). Za njih je Sitra Ahra zla energija koja proizlazi iz Boga, neophodna za održavanje ravnoteže svemira i slobodne volje.

To je manipulativni pokušaj Židova da utisnu ideju o jednom vrhovnom Bogu, stvoritelju svega i koji ima moć nad svim stvarima.

U biblijskim tekstovima je opisano da je demijurg trebao istjerati kaos kako bi održao kreaciju, odvajajući svjetlost od tame, kao što je opisano i u sumerskim tekstovima, iz kojih su Semiti crpili i kasnije modificirali. Vjerujemo da su Kaos i neizreciva Tama oduvijek i potpuno su suprotstavljeni YHWH-u i njegovoj kreaciji, i zato se mi koji imamo iskru te neizrecive Tame u sebi, u vidu Crnog Plamena, odnosno suštinu Zmije/ Sotone osjećamo tako nemirno u ovom stvorenom svijetu. Ako shvatimo da je ovaj svijet ograničen i stagnira, shvatit ćemo da slobodu možemo postići tek kada prevladamo te barijere i oslobodimo se ovog zatvora.

Pri proučavanju povijesti Židova i judaizma, vidljiv je

snažan utjecaj mezopotamskih tradicija čija su učenja Židovi modificirali stvarajući semitsku kozmogoniju kakvu danas poznajemo.

Zanimljivo je da Židovi, iako kažu da su svjetlo i tama tvorevine Boga, osjećaju veliki strah kada govore o kaotičnim i mračnim silama unutar Kabale. Mnogi od njih odbijaju govoriti o učenjima Drveta smrti, dok drugi, pokušavajući objasniti neka učenja o Qliphothu, cijelo vrijeme ponavljaju kako se trebamo bojati ovih energija i kloniti ih se.

"*Oni koji se ne mogu sjetiti prošlosti, osuđeni su da je ponavljaju.*"
— George Santayana

Sumerski utjecaj

Asirolozi tvrde da su Sumerani bili prvi narod koji je naselio područje Mezopotamije. Iako je podrijetlo Sumerana još uvijek neizvjesno i njihova povijest djelomično nepoznata, zna se da su naselili i urbanizirali obale rijeka Tigris i Eufrat oko 5.000 godina prije Krista.

Sumerani i Semiti kroz povijest uvijek su se pojavivali jedni pored drugih. Podrijetlo Semita također je neizvjesno – neki znanstvenici tvrde da su došli iz

Arabije, no zbog blizine sa Sumeranima, Semiti su asimilirali nekoliko sumerskih elemenata, prilagođujući vjeru, umjetnost, trgovinu, pa čak i jezik.

Sumerski jezik je nesemitski, dok je asirsko-babilonski semitski jezik. Semiti su iz sumerskog vokabulara posudili i prilagodili nekoliko izraza koji su im nedostajali.

Na semitski – asirsko-babilonski jezik utjecali su i elementi iz starijih azijskih populacija, što znači da asirski vokabular sadrži izraze koji nisu semitskog podrijetla.

Ovo objašnjava brojne sličnosti između babilonskih, sumerskih i akadskih epskih pjesama, kao i židovskih, a očito i kršćanskih.

Zabilježena na sedam glinenih ploča, Enuma Elish je ep o stvaranju iz drevnog Babilona i jedan je od glavnih izvora za razumijevanje svjetonazora te civilizacije. Enuma Elish opisuje suparništvo između bogova reda i bogova kaosa.

Kaos u mitovima i filozofiji

Kada je riječ o Kaosu, to je od početka vremena teren na

kojem su i mistici i znanstvenici uvijek hodali zajedno. Prvi i najstariji teoretičari Kaosa govorili su o bogovima i opisali mitove o borbi između kaosa i reda.

Kaos je opisivan u prvim književnim pojavama, prije otprilike 2500 do 4000 godina, a ponovljen je kroz druge mitove i u različitim filozofsko-religijskim teorijama.

Analizirajući koncept Kaosa u drevnim civilizacijama, počevši od sumerskog teksta o stvaranju, Kaos je shvaćen kao iskonsko stanje, neograničeno i bezobličnо. Riječ *kozmos*, čije je podrijetlo grčko, u svom znanstvenom aspektu predstavlja uređeni svemir, kauzalnu i ograničenu strukturu, suprotstavljenu konceptu Kaosa.

Sumerska kozmogonija kaže da je u početku postojao “praiskonski ocean”, Kaos, kojeg je predstavljala Tiamat.

"*Kad nebo gore nije imalo imena, ni zemlja dolje nije imala imena, praoceana (Apsu), njegovog oca; i burne Tiamat, majke svega, njene su se vode stopile u jednu, i nije se formiralo polje, niti su se vidjele močvare; kada nijedan od bogova nije bio pozvan u postojanje...“*
--- Enuma Elish

Tohu - Bohu - Tehom

"Tohu " znači „bez oblika i strukture“, "Bohu" označava prazninu i tamu, dok "Tehom" predstavlja dubinu, iskonski ocean – „veliku dubinu praiskonskih voda“ (Kaosa). Ove tri riječi izravno su povezane s iskonskim, mračnim opisima Kaosa.

Božica Tiamat usporediva je s praiskonskim oceanom, a riječ koja se odnosi na "Veliki ponor praiskonskih voda“, "dubinu“ i „bezdan“ ima isti etimološki korijen kao i Tiamat.

Mezopotamska demonologija temelji se na velikom rivalstvu između bogova kaosa i bogova reda. Priča počinje kada Tiamat, u reakciji protiv stvaranja, stvara vojsku od 11 stvorenja, čiji je cilj ubiti Marduka (Demijurga) i istrijebiti sve bogove.

Uz 11 sila koje je stvorila Tiamat u borbi protiv Marduka, mezopotamski mitovi također opisuju nekoliko sila povezanih sa Zmajem Kaosa.

Sebiti

Sedmorica (Sebitti) izvorno su personifikacije iskonskog Kaosa, nedefiniranog i bezobličnog, a

spominju se tijekom bitke između Erra/Nergala i Marduka.

Nergal, bog Smrti i Rata, partner Ereshkigal, Kraljice mrtvih i podzemnog svijeta, otvara dveri podzemnog svijeta kako bi dušama omogućio prolaz.

Mezopotamci su identificirali Sedmoricu kao čuvare smrti, kaosa, prokletstva, bolesti i pošasti.

Prema mitu, Sedmorica stvaraju „vjetar koji pustoši Zemlju“. Nositelji su "oblaka smrti“, sposobni natjerati sve kozmičke bogove da napuste svoje domene.

Pasittu (od mezopotamske riječi ("Ona koja eliminira sve",) Kraljica Crvenog Mjeseca, izravno je povezana sa Sedmoricom.

Pasittu i Lamasthu izravno su povezane s čuvarima portala podzemnog svijeta, naime: Engidudu, Endushuba, Endukuga, Endashurimma, Ennugigi, Enuralla/Nerulla, Nerubea.

Lamasthu je povezana s pobačajem, bolešću i smrću. Može natjerati bića koja nisu u skladu sa svojom energijom da nesvjesno apsorbiraju visoki negativni naboj, što ih vodi ka samouništenju. S druge strane, bića

koja su u skladu sa svojom akauzalnom energijom mogu svjesno apsorbirati tu energiju i upotrijebiti je za traženje povratka izvoru.

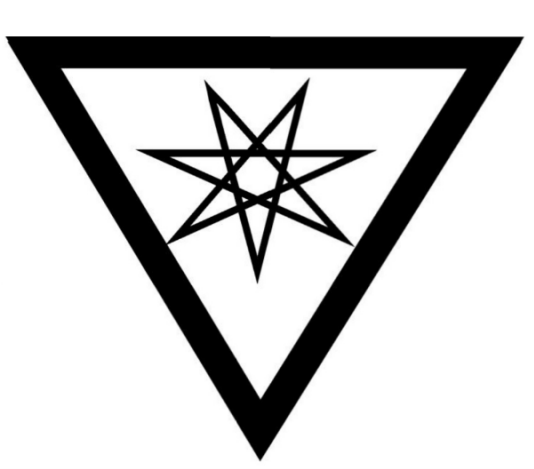

Babilonski okultisti

Babilonci su se bojali okultnih praktičara, a oni koji su imali povezanosti s mračnim bogovima često su označavani različitim nazivima koji su se odnosili na njihova djelovanja. Okultist je bio "onaj koji djeluje", ali i "onaj koji truje", "onaj koji okružuje", a također i "onaj koji rukuje slimom", koji je smatran otrovom Zmija/Zmajeva.

Žrtve i ponude igrale su značajnu ulogu u kultnim ceremonijama. Ovce i žitarice služene su na zlatnim i srebrnim tanjurima.

Okultna ritualistika bila je uobičajena u

mezopotamskom društvu. Vještice i okultisti izrađivali su figurice od voska, dajući im lik osobe kojoj su željeli nauditi.

U ritualima nekromantije, mrtvi su prizivani u svrhu proročanstva. Rituali su se izvodili u čast Nergala, koji otvara Vrata u podzemni svijet, dopuštajući mrtvima da prođu.

Prema mezopotamskom vjerovanju, mrtvi su se pojavljivali u snovima ili kao sjene. Nekromantski rituali odvijali su se uz ljevanicu i ovčju krv, u kojoj su duše mrtvih bile privučene mirisom krvi. Ereshkigal je sumerska Kraljica mrtvih i podzemnog svijeta. Sjene mrtvih pripadaju Ereshkigal. Stoga je praktičar morao, prije izvođenja rituala nekromantije, ponuditi krvnu žrtvu božici smrti.

Arhiman i Zoroastrizam

Zoroaster je opisao rat između Kaosa i Reda unutar kozmološkog dualizma. Iako postoje određene nejasnoće u vezi s njegovim povijesnim postojanjem, Zoroaster se smatra ključnom vjerskom figurom predislamskog Irana. Bio je odgovoran za prenošenje vjerskih učenja putem usmene tradicije, a u njegovim učenjima vidimo značajnu transformaciju drevnog

iranskog panteona. Iako se povezuje s monoteizmom, iza njegove ideje o jednom bogu kriju mnogi aspekti starog indoeuropskog panteona. Stoga možemo reći da je Zoroaster bio reformator, a ne revolucionar.

Na temelju monoteizma, Zoroaster je prepoznao jedinstvenost boga, Ahura Mazde (Demijurga), koji se prema njegovim sljedbenicima naziva "suverenim" i "vrhovnim", vrhovnim i jedinstvenim bogom, "velikim stvoriteljem".

Sedam entiteta koje je Zoroaster opisao kao emanacije ili aspekte Ahura Mazde (Demijurga) u mitologiji poznati su kao "Amesha Spentas"
- Spenta Mainyu ("Sveti Duh")
- Vohu Manah ("Dobra misao")
- Asha Vahishta ("Najviša pravednost", "Poredak")
- Spenta Ameraiti ("Sveta pobožnost")
- Khashathra Vairya ("Idealna vladavina")
- Hauravatat ("Savršenstvo")
- Ameretat ("Besmrtnost")

Prema mitu, Ahura Mazda (Demijurg) ima neprijatelja - Angra Mainyu (Ahriman), također poznat kao "Duh Tame".

Zoroaster je, za razliku od Židova, shvatio da su kaos i

bezoblična tama antiteza reda i stvaranja. Ovo razdvajanje između Ahura Mazde i Ahrimana predstavlja ključnu dinamiku u zoroastrizmu, gdje se borba između svjetla i tame, dobra i zla, odražava u svakom aspektu stvaranja i postojanja.

Zoroastrijska teologija stvaranja nudi vrlo duboku i složenu kosmološku sliku koja je snažno prožeta dualizmom, gdje se sukob između svjetla i tame, dobra i zla, odražava na svim razinama postojanja. U ovoj teologiji, prvi od arkanđela, Spenta Mainyu , ima svog brata blizanca po imenu Angra Mainyu (poznat i kao Ahriman), koji je "razaratelj". Obojica su, prema zoroastrijskoj tradiciji, pojavili se na početku kozmičkog ciklusa i odvojili su se vlastitim slobodnim izborom.

Ovaj dualizam u Zoroastrizmu podsjeća na kabaliističku teologiju , gdje je YHWH emitirao svoju "božansku sveukupnost" (Pleroma), uzrokujući pojavu Drveta života i 10 sefirota. Iako je u Ain Soph (baskom, nemanifestiranom prostoru) stvoren svemir, pojavile su se i neprijateljske sile koje su željele ostati izvan stvorenog svijeta, u sveto počivalište Praznine i Tame. Ova napetost između svjetla i tame, stvaranja i destrukcije, postavlja temelj za razumijevanje kosmičkog sukoba.

U Zoroastrizmu, Ahriman (Angra Mainyu) predstavlja Kaos, antitezu stvorenog svemira, smještenu u Tami neizmjerne praznine. Ahriman nastoji uništiti stvoreni svemir, a oni koji shvate njegovu volju mogu preći Vrata stvaranja i uroniti u ponore Kaosa. Ahriman je također prikazan kao velika zmija, simbolična za Kaos koji prijeti i pokušava uništiti cijeli kozmos.

Ahrimanova vojna sila u borbi protiv Ahura Mazde obuhvaća različite demone i zle entitete, koji su antiteze osobinama Ahura Mazde i predstavljaju destruktivne sile koje potkopavaju kozmološki poredak. Neki od najpoznatijih Ahrimanovih slugu i demona uključuju:

- **Aeshma** Demon gnjeva, antiteza *Asha Vahishta* (najviša pravednost, poredak). Aeshma uništava misao o stvaranju i povezuje se s nasiljem i ratom.

- **Aka Manah**, "Zao um", antiteza Vohu Manahu (dobra misao), koji vodi pojedinca u zabludu, stvarajući pogrešne uvide o stvarnosti i manifestirajući Ahrimanovu destruktivnu energiju.

- **Apaosha**: Demon suše, neprijatelj Tishtrya (anđela kiše), predstavljen kao veliki crni konj, koji ima moć blokirati plodnost i prirodnu ravnotežu.

- **Astovidad** : Demon smrti, koji je stvoren od strane Ahrimana i posjeduje moć uništavanja života.

- **Jeh**, Ahrimanova "predatorska" supruga, koja se bori za potpuno uništenje postojanja, ujedinjujući svoju moć s Ahrimanovom voljom.

- **Drug Nasu** : Ženski demon u obliku muhe, koji se hrani mesom mrtvih, upijajući negativne energije i budući nestvoreni duh.

- **Azi Dahak**: Troglavi zmaj, demon oluje, bolesti i pošasti, kojeg su lažni bogovi okovali na planini Damavand. Međutim, čak i okovan, Azi Dahak nastavlja emitirati svoju akauzalnu energiju, i prema mitu, nakon svog oslobođenja nastavit će širiti zlo. On će se pridružiti Aeshmi i velikoj Ahrimanovoj vojsci, boreći se protiv Ahura Mazde i dobrih sila.

Zoroastrijska kozmologija, sa svojim dualizmom, nudi paralelu s mnogim drugim tradicijama, uključujući kabalu, gdje svjetlo i tama nisu samo odvojene sile, već u dubokom sukobu koji oblikuje kozmički poredak. U obje tradicije postoji borba između svjetla i tame, dobrog i zlog , koja je prisutna u svim aspektima života i postojanja.

Smrt

Smrt, u mnogim ezoterijskim i mističnim tradicijama, predstavlja ne samo fizički kraj života, već i ključni prijelaz u višu spoznaju i spiritualno prosvjetljenje. Kao takva, smrt se često glorificira i doživljava kao vrata prema istinskoj mudrosti, slobodi i transformaciji. U kontekstu gnostičke filozofije, smrt je shvaćena kao trenutak oslobođenja duše iz okova materijalnog svijeta, prilika za duhovni uzlet prema višim stanjima postojanja, gdje je dosegnut kontakt s božanskom stvarnošću.

Etruščanska civilizacija je dobar primjer ove perspektive, jer su Etruščani posvetili duboku pažnju smrti, ne samo kao fizičkom fenomenu, već kao ključnom aspektu spiritualnog života. Etruščanska religija bila je snažno usmjerena prema zagrobnom životu i vjerovanju u to da smrt nije kraj, već prijelaz u drugi svijet. Etruščani su stvarali nekropole (gradove za mrtve), gdje su pokapali svoje pokojne u posebno oblikovanim grobnicama koje su bile simbolično uređene kako bi pripremile duše za zagrobni svijet. Ove nekropole imale su sustavnu organizaciju, što je odražavalo duboko poštovanje prema životu nakon smrti.

Charun ili Carun, demon smrti u etruščanskoj religiji, često je prikazivan s čekićem u rukama, simbolizirajući vlast nad smrću i prijelazom duše u svijet mrtvih. Sličnost s **Charonom**, grčkim lađarom pakla, koji prevozi duše umrlih rijekom Stiks, još je jedan primjer univerzalne simbolike smrti i prijelaza koju nalazimo u različitim kulturama.

Etruščani su također imali figure kao što je **Vanth**, demon smrti, koji je simbolizirao nepovredivost carstva smrti. Vanth je bila "ona koja bakljama osvetljava put mrtvih", vodi duše na njihovom putovanju kroz zagrobni svijet. Vanth se spominje u etruskim svicima, gdje se opisuje kao figura koja nadgleda carstvo smrti, vodeći duše kroz tamnu i misterioznu dimenziju smrti, gdje je postojanje smrtnog svijeta smatrano odvojenim i zaslužnim za duboko poštovanje.

Smrt, u ovoj tradiciji, nije nešto čega treba biti strah, već nešto što treba razumjeti i prihvatiti kao neizbježan dio ciklusa života. Osobe koje su se bavile duhovnim učenjima, poput onih u mračnim tradicijama, učile su da smrt treba doživjeti kao oslobođenje, transformaciju i pročišćenje. U tom kontekstu, smrt se vidi kao završni trenutak duhovnog putovanja, trenutak kada duša može doseći istinsko prosvjetljenje.

S obzirom na ovo, smrt je u mnogim mističnim učenjima, uključujući i gnosticizam, često smatrana učiteljem, jer omogućava duši da se oslobodi od materijalnih okova i postigne spoznaju viših stvarnosti. U tom kontekstu, smrt postaje ključan alat u procesu duhovnog uzdizanja.

U etruščanskoj kulturi, smrt je doista zauzimala duboko poštovano mjesto, a odnos prema mrtvima nije bio samo stvar žalosti, već i slavlja i obožavanja. Preci su smatrani božanstvima, čije prisustvo i zaštita nisu nestajali nakon smrti, već su ostajali prisutni kao moćne duhovne sile koje su imale kontrolu nad svakodnevnim životom živih. Ova tradicija pokazuje jedinstven pristup smrti, gdje su mrtvi, umjesto da budu isključeni iz svakodnevnog života, bili vrlo aktivni sudionici duhovne sfere, pružajući zaštitu i mudrost živima.

Etruščani su vjerovali da su oslobođeni duhovi postajali **duhovni bogovi**, koji su nadmašivali granice fizičkog svijeta i bili usmjereni ka višim, božanskim dimenzijama postojanja. Ovaj proces preobražaja duha nakon smrti u božanstvo bio je ključan dio njihovih vjerovanja. U tom svjetlu, smrt nije bila trenutak tuge, već trenutak oslobođenja i duhovnog uzdizanja. Mrtvi su imali trajnu moć i autoritet; njihovo duhovno postojanje nastavilo je oblikovati svijet živih.

Nekropole, kao sveti prostori za mrtve, postale su monumentalne u etruščanskoj kulturi. Bogate obitelji nisu samo gradile grobnice, već su stvarale pravu arhitekturu smrti, bogato ukrašene sarkofage i grobove, pripremajući se za tu prekretnicu mnogo prije nego što bi do nje došlo. Priprema za smrt bila je istovremeno i priprema za susret s precima, kroz ceremonije, obrede i stvaranje dostojanstvenih spomenika. Ove pripreme ukazuju na to da su smrt i zagrobni život doživljavani kao neizbježan, ali istovremeno veličanstven proces, u kojem je životna cesta pojedinca bila samo priprema za posthumni život, koji je bio jednako važan, ako ne i važniji, od života u materijalnoj stvarnosti.

Slavlje smrti u etruščanskoj tradiciji nije bilo nešto što se izvodilo samo na pogrebnim obredima, već su slavlja često bila prisutna u obliku svetkovinama koje su slavljeni u nekropolama. U nekim slučajevima, gospoda i plemići su se činili kao da su već počeli planirati i slaviti svoj zagrobni život, izgrađujući luksuzne grobnice i određujući simboliku svojih posljednjih dana, kao da su već ušli u svijet mrtvih, a smrt je bila prirodni nastavak postojanja.

Ovaj sveobuhvatan pogled na smrt, gdje ona nije predstavljala kraj, već početak novog oblika postojanja, ukazuje na duboko ukorijenjeno uvjerenje da su život i

smrt povezani u neprekinutom ciklusu. Smrt se nije oplakivala, jer je smatrana nečim što se moralo slaviti, kao proces koji omogućava duši da prijeđe u božansku, oslobođenu sferu.

Vanth i Charun, kao ključni simboli u etruščanskoj religiji i mitologiji, igraju važnu ulogu u razumijevanju koncepta smrti i prijelaza u vječnost unutar ove kulture. Njihov rad u pogrebnim obredima ukazuje na duboku povezanost Etruščana sa smrtima svojih predaka i s vjerovanjima o onom svijetu. Ovi demoni nisu bili negativni u tradicionalnom smislu, nego su smatrani neophodnim posrednicima i vodičima u procesu umiranja i prelaska u drugi svijet.

Vanth

Kao krilati ženski demon, Vanth je u etruščanskoj mitologiji imala duboko ukorijenjeno značenje u povezivanju smrti i spiritualnog prijelaza. Njena prisutnost u etruščanskim pogrebnim ritualima, figurama i urnama označavala je putovanje duše prema vječnosti. Vanth nije samo bila figura koja bi pratila mrtve, već je predstavljala sam proces transformacije – od smrti do duhovnog uzdizanja i postajanja duhovnim bogom. Njena baklja, simbol svjetlosti u tami, bila je vodič u tmurne i morbidne dimenzije onog svijeta.

Demon prijelaza, ona je predstavljala onu točku u procesu smrti koja označava pomak iz materijalnog svijeta u duhovnu, onkraj stvorenog. Kroz njezinu prisutnost, Etruščani su vjerovali da se mrtvi uspješno oslobodili svog tijela, da su prešli prag između svijeta živih i svijeta mrtvih, gdje su postajali besmrtni duhovi.

Charun

Charun je bio, uz Vanth, ključni demon smrti u etruščanskoj religiji. U likovnom prikazu, Charun je često prikazivan s čekićem, simbolom koji ima snažno značenje u etruščanskoj tradiciji. Iako su mnogi drugi narodi, poput Grka, također imali figure poput Harona, Charunovo tumačenje je bilo specifično za etruščansku kulturu. Charun je bio čuvar vrata smrti, a zajedno s Vanth bio je vodič za duše koje su putovale u podzemni svijet.

Njegov zastrašujući izgled, s šiljastim ušima, bradom i kratkom tunikom, imao je funkciju da odstrani sve smetnje koje bi mogle ometati prelazak duša. Međutim, u etruščanskom kontekstu, on nije bio negativan entitet – bio je zaštitnik, stražar i vodič. Iako su bili predstavljeni na jeziv način, njihova uloga nije bila da se boje, već da pruže siguran prijelaz dušama koje su

napustile fizički svijet.

Etruščani su, uz svoje pogrebne obrede, često stavljali predmete osobne vrijednosti s pokojnicima, vjerujući da će ti predmeti pomoći mrtvima u njihovom putovanju. U tom kontekstu, Charun i Vanth nisu bili samo figure straha, već zaštitnici i vodiči u procesu preminuća.

Ova duboka povezanost sa smrtima i ritualima preminuća u etruščanskoj religiji ukazuje na važnost smrti kao prijelaza, a ne kao konačnog kraja. Za Etruščane, smrt je bila samo prijelaz u drugi, duhovni svijet, a demoni poput Vantha i Charuna bili su neophodni za očuvanje tog procesa.

Etruščanska kultura, s dubokim vjerovanjima u duhovne entitete i njihovu moć nad životom i smrću, imala je vrlo specifičan pogled na smrt i prijelaz u drugi svijet. Demoni poput Vantha i Charuna, iako su predstavljeni u zastrašujućim slikama, zapravo su imali ključnu ulogu u životima ljudi, i to ne samo kao vodiči u smrti, već i kao čuvari moralnog i duhovnog balansa.

Utjecaj na život
Demoni smrti i njihova prisutnost u etruščanskoj religiji nisu bili samo povezeni s pogrebnim ritualima i prijelazom u vječnost, već su imali dubok utjecaj na

svakodnevni život Etruščana. Vjerovanje da su demoni poput Charuna i Vantha čuvari ne samo mrtvih, već i svih prostora povezanih sa smrću, uključujući nekropole, grobnice i mjesta gdje su mrtvi počivali, stvaralo je snažnu reverenciju prema tim mjestima.

Zbog toga su i najviši svećenici, ljudi koji su smatrani najvažnijima unutar društvene hijerarhije zbog svojih duhovnih uvida, također osjećali strah i poštovanje prema tim demonskim entitetima. Svećenici nisu bili iznad toga, već su se smatrali podložnima tim moćima. Iako su imali duhovne sposobnosti koje su im omogućavale dublje razumijevanje životnih i duhovnih procesa, i oni su se morali podložiti ritualima i vjerovanjima koja su poštovala moć demona smrti.

Vjerovanja i dualizam

U etruščanskoj viziji svijeta, smrt nije bila negativan događaj, već transformacija – prijelaz iz jednog stanja u drugo, iz fizičkog života u duhovnu vječnost. S obzirom na to, demoni smrti poput Vantha i Charuna smatrani su vodičima u procesu transformacije, putovanju duša prema vječnosti.

Ova pozitivnost prema smrti, u kontekstu etruščanske vizije, suprotstavlja se privrženosti svjetovnom. Smrt je viđena kao nužna faza koju je trebalo slaviti i poštovati,

jer je omogućavala duhovnu slobodu, oslobođenje od materijalnog svijeta. S obzirom na to, privrženost životu, odnosno njegovim fizičkim vezanostima, smatrana je nečim što sprječava duhovni napredak.

Ovaj dualizam između smrti kao oslobođenja i života kao ograničenja postavlja temelje etruščanske filozofije. U tom kontekstu, demonski entiteti, kao čuvari smrti, predstavljaju nositelje pozitivnih transformacija. Osim toga, njihova prisutnost u svakodnevnom životu Etruščana ukazuje na važnost dovođenja ravnoteže između života i smrti, tj. nužnosti poštovanja smrti kao neizbježnog dijela postojanja, što omogućava postizanje duhovnog uzdizanja.

Nekromantija

Postoje različiti kultovi povezani s nekromantijom koji su rasprostranjeni diljem svijeta, a procesi prizivanja i prakse variraju od kulture do kulture. Kroz nekromantiju, zajedno s praksom crne magije, možemo raditi s duhovima mrtvih koji su povezani sa Sitra Ahrom.

Komunikacija između živih i mrtvih odvija se hvatanjem vibracija iz spektra. Nekromantija je umjetnost prizivanja mrtvih, putem koje možemo dobiti znanje od mrtvih.

Riječ nekromantija etimološki dolazi iz grčkog jezika i znači smrt (necro) i proricanje (mancy). To je proces prizivanja mrtvih kako bi se dobilo znanje o budućim događajima.

Quimbanda i Nekromantija

Jedan od najizrazitijih kultova vezanih uz stazu "lijeve ruke", crnu magiju i prizivanje mrtvih je Quimbanda.

Quimbanda je nekromantski i vještičji kult, sinteza afričkih kultova, europskog vještičarenja i autohtonih elemenata, koji okuplja izrazito mračne, moćne i destruktivne entitete.

Vrlo je teško točno definirati podrijetlo kulta; različite priče i koncepti opisuju se na različite načine u literaturi. Ono što se zna jest da njegovi afrički korijeni potiču od Bantua, naroda Angola-Kongo, koji je prakticirao kult Mkisi/Nkisis. Neka literatura navodi da su tijekom procesa kolonizacije Afrike Portugalci bili u kontaktu s bantu kraljevstvima, te da je kasnije kralj Konga (Manikongo), potomak prvog deificiranog pretka Konga, "Tatá Akongo", prešao na katoličanstvo zajedno sa svojim podanicima.

Manikongo, čije je ime bilo Nzinga Nkuwu, obratio se na

kršćanstvo 1485. godine i prihvatio ime Ivana I. Nzinga Nkuwu vladao je Kongom do kraja svog života, otprilike do 1506. godine. Bilo je to turbulentno razdoblje, s konfliktima između kultura koje su utjecale čak i na lokalnu politiku.

Tijekom procesa kolonizacije u Africi, kršćanski svećenici demonizirali su Exua (Orixá) zbog nošenja falusnog simbola, primanja krvnih žrtava. Osim toga, Katolička crkva uvijek je imala potrebu boriti se protiv drugih kultova.

Nakon smrti Nzinga Nkuwua, njegov sin, koji je nosio ime Nzinga Mvemba i prihvatio ime Afonso I, postao je vladar Konga. Afonso I. uspostavio je kršćanstvo kao službenu religiju kraljevstva.

Dio Bantua nije prihvatio katehizaciju, a kao oblik suprotstavljanja odlučili su okupiti opskurne elemente u svoje kultove i stvoriti sinkretizme s silama suprotnim kršćanstvu. Proces ropstva doveo je tisuće Afrikanaca u Brazil, a nekoliko nacija proširilo se po teritoriju. Posljedično, obje skupine Bantua (evangelizirani i oni koji nisu prihvatili evangelizaciju) počele su održavati kontakt s Tupi-Guarani Indijancima. Brazilski Indijanci također su bili narod koji je masakriran i napadan tijekom europske kolonizacije. Zanimljivo je primijetiti

da su afrički svećenici i domorodački šamani obavljali iste funkcije u svojim plemenima.

I kod Indijanaca su se počele stvarati dvije skupine: oni koji su prihvatili katehizaciju i oni koji nisu, poistovjećujući se s protivnicima kršćanskog Boga. Uz sve te simultane događaje, Brazil je postao savršeno mjesto za nastanak totalno agresivnog i mračnog kulta.

Quimbanda ima veze s Ambunduima i njihovim posmrtnim kultovima, s Akwá Mbonduima (i praksom liječenja koju su ti ljudi imali, uključujući korištenje bilja kao metoda proricanja), među ostalim afričkim plemenima, uz sinkretizam s Nagô kultom i također s kultovima šamana. Može se dakle reći da je Quimbanda proizašla iz snažnog sustava plemenskog obožavanja afričkog vještičarenja, zajedno s mračnim mitovima poganizma (europskog i američkog), uz, naravno, snažno protivljenje kršćanstvu. Quimbanda nikada nije bila izdanak Umbande. Mnogi neupućeni tvrde da je Quimbanda "lijevi ogranak" Umbande, što zapravo nije istina. Temelji Umbande potpuno su drugačiji i imaju snažan kršćanski utjecaj.

Exu je onaj koji "otvara staze". On drži ključeve svih putova koji su zatvoreni. Exu može donijeti velike blagoslove, ali i smrt i prokletstva.

Unutar Quimbande postoje samo dvije vrste Exusa: "Prvi rođeni" (Primordijalni) i Exu Caticos. Primordijalni su: Exu Maioral Lucifer, Exu Belzebuth, Pomba Gira Alteza, Pomba Gira Dama krvi, itd.

EXUS CATIÇOS– To su oni koji su već imali inkarnaciju u ovom svijetu i postigli istaknuti položaj te inicijaciju u duhovnom svijetu, postavši Exus. Oni su duhovi drevnih demonskih svećenika, ubojica, koji se uklapaju u energetsku vibraciju kulta.

Prilikom izvođenja ceremonija prizivanja Exusa potrebno je dati žrtvu entitetu koji se traži. Prinosi i obredi obično se izvode ponedjeljkom i petkom.

Neke tradicionalne ponude obično su: crne, crvene i ljubičaste svijeće, pića, marafo, cigarete, cigarilosi, cigare i žrtve.

Ponude koje su usmjerene na rituale moraju biti napravljene u skladu s entitetom koji će se prizvati i svrhom samog rituala. Na primjer, Exu se nude cigare i destilirana pića, dok Pomba Gira–u se nude cigarilosi, vino i šampanjac. Neke stvari koje se obično koriste su: noževi, bodeži, trozupci, ogrtači, zdjele, barut, čavli za lijesove, zemlja s groblja, krv, kosti itd. Rituali i ponude

obično se obavljaju na grobljima, katakombama, raskrižjima, šumama, plažama i rijekama. Kada se obred izvodi u zatvorenom prostoru , nakon što se završi, ponude se moraju "otpremiti" na jedno od gore navedenih mjesta. Sve ponude moraju biti u neparnom broju.
Primjer: 7 svijeća, 3 cigare, 1 boca pića, 7 čavala itd.

Ponude su prijenosnici energije, stoga smo mi ti koji trebamo ponuditi kako bismo stvorili vezu između onoga koji nudi i onoga koji prima. To je alat koji olakšava vezu između sljedbenika i entiteta.

Ezoterični aspekti Quimbande i povezanost sa Sitra Ahrom

Činjenica da je Quimbanda eklektičan ezoterijski sustav znači da postoje mnogi drugi skriveni aspekti uz već spomenute, a radeći s tim aspektima ulazimo u sveti kult smrti, crnu magiju i vještičarenje, povezując se s kraljevstvom Sitra Ahra.

Exu je identificiran kao onaj koji "otvara staze". On drži ključeve svih putova i vrata kraljevstva mrtvih i Sitra Ahre, odvodeći nas na "Drugu Stranu".

Quimbanda je savršen kult u kojem postoji jedinstvo između Mračnih Bogova (Exus Primordiais), duhova živih (adepti) i duhova mrtvih (Exus Catiços), a također je mjesto gdje se može raditi s unutarnjom Alkemijom, transformirajući pojedinca u novo, jače biće s mnogo širom vizijom stvarnosti koja ih okružuje, te s vanjskom Ezoterijom (vještičarstvo), mijenjajući vanjske događaje u skladu s voljom praktičara.

Primordijalni Exus su "prvi rođeni", "praiskonski". To su božanstva koja su rođena u hipotetskom sustavu nastanka svemira (kozmogonija).

Jedan od primjera primordijalnih bića u Quimbandi je Pomba Gira Alteza, koja ima mnoge karakteristike povezane s Lilith. Pomba Gira Alteza smatra se iskonskom Damom, Majkom uništenja. Činjenica da ona djeluje dovodeći do tame i uništenja može se shvatiti kao isti čimbenici koji su pripisani demonima Drveta Smrti, koji krše zakone i nastoje razgraditi cijelo sefirotsko kraljevstvo, tražeći božansku bit zarobljenu u materiji koja ih vodi do Sitra Ahre.

Pomba Gira Alteza je Gospa raskrižja, mjeseca, zmija i sjena. Vladajuća božica vještičarstva, koja obasjava svjetlom zabranjene mudrosti iz iskonskog svijeta kojeg zovemo Sitra Ahra.

Njezini rituali izravno su povezani s uništenjem ega, pročišćavanjem uma, ponovnim stvaranjem novog bića i vođenjem adepta na "Drugu Stranu", uzdižući bit nestvorenog duha. Još jedan iskonski ženski primjer povezan s oslobađanjem nestvorenog duha je Pomba Gira Gospa od Sangue. Poznata kao Gospa "Makau Ma Manhínga" (kaleži krvi). Unutar Quimbande, ova "Gospa Krvi" povezana je s "Kraljevstvom duša", mrtvačnicama, bolnicama, grobljima i krematorijima. Unutar kaleža ispunjenih krvlju nalazi se i zmijski otrov (zmije Sitra Ahre opisane na Drvetu Smrti) koje emitiraju akauzalne energije. Ovaj otrov odgovoran je za rastakanje ega i ubijanje slabog bića koje živi u materijalnoj posudi. Tijekom ovih rituala, kada je mjesec crn, postavljamo veliki kalež, koji je ekvivalent crnom gralu. Unutar ovog kaleža nalaze se akauzalne energije koje vode čovjeka prema buđenju i oslobađanju od stvorenog svijeta.

Ritualne ponude sastoje se od krvi, ljudskih kostiju, željeznog kotla, kaleža i svijeća pomazanih krvlju, a obično se obavljaju treće noći mladog mjeseca ili kada mjesec izlazi "crven" (popularni krvavi mjesec).

Neki drugi primjeri primordijalnih sila koje djeluju u Quimbandi mogu se lako pronaći u studijama o demonologiji.

U Quimbandi, Lucifer (ili Exu Maioral Lúcifer) smatra se vrhovnim božanstvom. Lucifer je Donositelj Mudrosti Druge Strane. Kroz svoje nestvoreno akauzalno svjetlo, Lucifer osvjetljava put do “vanjske tame” i ujedno je odgovoran za pokazivanje unutarnje tame kroz otvor trećeg oka. Kao primjer možemo navesti i Exu Belzebutha, proždirača leševa. On potiče ratove i tjera nas da probudimo instinkt ubojice. Povezan je s mentalnim uzdizanjem za otvaranje vrata akauzalnog nesvjesnog i uništenje sefirotskog carstva. Također, Astaroth (također zvan Exu kralj 7 raskrižja), koji je također gospodar ubojstava, povezan s mizantropijom, mudrošću, filozofijom i otvaranjem Oka Uništenja. Sotona (Lucifer), Belzebuth i Astaroth na Drvetu Smrti su vrhovni bogovi koji će uništiti Drvo života.

Exus Catiços su oni koji su već imali inkarnaciju u ovom svijetu i postigli istaknuti položaj i "inicijaciju" u duhovnom svijetu, postavši Exus. To su duhovi drevnih demonskih svećenika i ubojica, koji se uklapaju u energetsku vibraciju kulta. Exus Catiços su bića koja nose esenciju Sitra Ahra. To su duhovi koji su, dok su bili živi, prakticirali različite tradicije staze lijeve strane.

Primjer Exu Catiça je Exu Capa Preta, kojeg se može prizvati na grobljima i raskrižjima. Povezan je s razvojem

alkemijskih procesa kroz praksu crne magije. Unutar mračne tradicije, smatra se da može adeptu otkriti formulu Alkahesta, univerzalnog otapala koje ima moć otopiti bilo koju drugu tvar.

Drugi primjer je Exu Morcego, koji se smatra da boravi u šumama oko groblja, na drveću gdje su prisutni šišmiši, ili u špiljama i starim dvorcima ili kućama, pa čak i na raskrižjima. Povezan je s alkemijskom promjenom, podučava energetskom vampirizmu, mentalnom razvoju, a također je sposoban stvoriti poremećaje u umovima neprijatelja.

Exu Kaminaloá također je vrlo moćan entitet. Čini se da zapovijeda velikim brojem duhova, koji nose perje na glavi i oko struka s prstenovima na usnama, ušima i rukama, a stručnjaci su za izazivanje mentalnih bolesti.

Drugi poznati entitet unutar kulta je Exu Tatá Caveira. "Tatás" su demonski svećenici Quimbande, koji su za života postigli okultnu/psihičku "evoluciju". Tatá Caveira se smatra egipatskim visokim svećenikom s ogromnim znanjem. Ovaj Exu pripada liniji groblja (ili liniji lubanje).

Postoje čitave legije vezane uz groblja, kao što je Exu 7 Campas, koji je snažno povezan s Exu Omoluom i lubanjama. On je vezan za groblja i smatra se

psihopomposom duhova koji tek napuste tijelo.

Exu 7 Lubanja boravi u kosturnicama i vodi sjene mrtvih ljudi, da se pridruže mračnim legijama.

Ovo je tek nekoliko primjera unutar Quimbande povezanih sa Sitra Ahrom, ali zalazeći dublje u ezoterične aspekte ovog golemog carstva, treba također spomenuti Exu Omolu i Exu Morte, koji se smatraju "Anđelima smrti". Oni upravljaju duhovima mrtvih, oboje su povezani s portalima između područja Sitra Ahre i ovog stvorenog svijeta, a također i s portalom doline mrtvih.

Ova dolina mrtvih često se opisuje kao izuzetno mračno mjesto, područje Bezdana, gdje su prisutni različiti duhovi.

Exu Omolu nije Orixá Omolu. Kada je riječ o Quimbandi, postoje velike zablude i mnogi su skloni povezivanju s kultovima koji uključuju Orixás. U Quimbandi, većina Orixása (uz neke iznimke) ima energiju suprotnu od one Exusa. Na primjer, Orixá Oxalá je sam demijurg.

Exu Omolu upravlja dušama mrtvih i pripada kraljevstvu groblja i Linha das Almas, koji djeluju na groblju i na raskrižju. Poznat je po izazivanju nasilne smrti i bolesti

kod svojih neprijatelja. 2. studenog (Dan mrtvih) njegovi sljedbenici obično prinose žrtve na groblju.

Često se u ritualima kojima se poziva Exu Omolu također pozivaju Exu Caveira i Exu da Meia-noite. Oni pripadaju kraljevstvu smrti i mogu izazvati depresiju i suicid, kao i smrt neprijateljima. Exu da Morte prikazan je s kosom kojom odsječe i uklanja svaku prepreku ili neprijatelja.

Vampiri

Mitovi i legende o vampirima vjerojatno su postojali davno prije nastanka pisma. Izgubljeni u drevnim usmenim predajama, prisutni su u različitim oblicima u raznim svjetskim kulturama, a općenito su vezani uz strah od mrtvih i vjerovanje u okultna svojstva krvi.

Ashanti u zapadnoj Africi opisali su vampire kao Obayifo.
Asasabonsan je još jedno ime/pojam koji označava vampira, a prisutan je u legendama naroda Ashanti iz Gane u zapadnoj Africi.

Dahomejci su ga zvali Asiman, na Haitiju su ga zvali Loogaroo.

Yara-ma-yha-ho australskih Aboridžina i indijski Bhuta vrlo su slični vampirima iz afričkih mitova.

Teško je reći kada se pojavio mit o vampirima. U Grčkoj postoji nekoliko legendi o Lamiji. U jednoj od legendi njezino tijelo, ispod struka, ima oblik zmijskog repa.

Poznato je da su legende o vampirima nastale na istoku i stigle na zapad. Slaveni su ti koji su najviše utjecali na svjetsku kulturu u vezi s mitom o vampirima.

Rumunji su, uglavnom okruženi slavenskim narodima, trpjeli veliki utjecaj u odnosu na mitove. U Transilvaniji se vampir opisuje kao duh mrtve osobe, povezane s mračnim okultnim praksama, vješticama, čarobnjacima, čarobnjacima ili samoubojicama (na isti način kao i Exus Catiços).

Unutar Quimbande postoji niz Exusa i Pomba Gira koji se ponašaju poput vampira, pretvarajući vitalnost u kaotičnu energiju, trenirajući um adepta da razmišlja kao duh koji proždire. Takvi Exusi apsorbiraju i kanaliziraju vitalne energije natrag na "Drugu Stranu". Oni crpe energiju iz drugih živih bića i Drveta života, vraćajući je natrag njenom pravom izvoru. Neki od njih su Exu Vampiro, Exu Morcego, Exu Lobo, Exu Sangue i Gospa Sangue.

Očito postoje mnogi drugi aspekti u vezi s tim entitetima. Njihovi obredi mogu biti povezani s mnogim stvarima, poput sposobnosti iscjeljivanja, razvijanja suptilnih percepcija i stvaranja psihičkih problema kod nekih ljudi.

U vampirskom aspektu, osim što crpe energiju stvorenog svemira, oni također mogu transformirati svoje sljedbenike u nova bića, poput pravih predatora ljudske stoke.

Epilog

Ophitijski gnostički sotonizam ima za cilj ispuniti kulture gnostičkim duhom, odnosno ispuniti ljude duhom Sotone. Želi uništiti laži stvorene u korist stvoritelja i ove egzistencije kroz vrijeme.

Mitologije su sredstvo tumačenja stvarnosti, a proučavanjem različitih mitova koje su stvorili različiti narodi, približavamo se razumijevanju te stvarnosti.

Možemo primijetiti da se iste priče ponavljaju s različitim imenima u različitim vremenskim epohama i kulturama, u različitim dijelovima svijeta. To je zato što je "Istina jedna, iako je mudri znaju kao mnoge." Ono što

je doista bitno iza svih imena, oblika i mitova je bit, esencija koja stoji iza svega ovoga. A upravo ta srž iza mitova čini adepte sposobnima stvarati unutarnje i vanjske promjene, pa čak i u svijesti određenih grupa ljudi i pojedinaca. To je zato što su mračni bogovi opisani kroz mitove, a pravi sotonist koristi mitove da bi dosegao određene razine svijesti. Razvoj ovih razina svijesti postiže se kroz prakse, čineći adepta sposobnim uhvatiti različite informacije koje su prožete u elektromagnetskom polju, kao i razviti sposobnost osjetilne percepcije.

Svaki pojedinac koji ima gnostičku predispoziciju i teži višoj mudrosti, povećavajući svoju sposobnost upijanja informacija, na kraju postaje jedan od nove rase. Postaje više biće, koje posljedično postaje grabežljivac drugih ljudi koje mi smatramo "nečistima" i koji oskvrnjuju ono što je istinski božansko/demonsko.

Geneza religija primarni je čimbenik u razumijevanju suštine iza oblika, a iz te geneze mogu se stvoriti različiti okultni sustavi, mitovi i doktrine koji će se koristiti kao sredstvo za tumačenje stvarnosti.

Stoga se geneza kojom tumačimo sve druge mitove temelji na ideji da prije početka stvari nije bilo ništa stvoreno, postojalo je samo neizrecivo, akauzalno,

iskonsko stanje. Zemlja je bila bez oblika i prazna; i postade tama nad bezdanom, dok se Duh Stvoritelja nije pojavio, krećući se nad licem vode. A Demijurg reče: "Neka bude svjetlost"; i bijaše svjetlost. To je svjetlo bilo odgovorno za stvaranje pojmovnog prostora, kako bi mogao postojati konačni i neovisni svijet u odnosu na beskonačno. Zatim je došlo do širenja usred voda, i došlo je do razdvajanja između voda i voda.

I Demijurg je napravio prostranstvo, i razdvojio vode koje su bile ispod prostranstva od voda koje su bile iznad prostranstva. Demijurg je sve ograničio. To je Stvoritelj kojeg mnogi obožavaju i zahvaljuju mu što je stvorio ovaj svijet. Štuju ga različiti narodi na različitim jezicima, tumače ga na različite načine. I svaki narod ga je nazivao različitim imenima: Ahura Mazda, Oxalá, Brahma, YHWH itd.
Ali kao što se pojavio Demijurg, ograničavajući sve stvari, pojavila se i sila koja nije željela ograničenje i razdvajanje, sila koja je željela ostati u vrhovnom savršenstvu. Ta sila je postala poznata pod imenima Angra Mainyu, Exu Maioral, Shiva/Rudra/Lucifer/ Satanas, Set itd.

Put povratka izvorištu vodi do rastakanja smisla individualnog bića, potpunog rastakanja ega i uništenja svih imena, oblika i svijesti o vremenu, prostoru i uzroku

— odnosno svega što je stvoreno, sjedinjujući nas s prvobitnim Bogovima Tame.

Prije ili kasnije, sav život će biti uništen, a svemir će umrijeti. Vrijeme će uništiti sve, a kada smrt zavlada, Sotona će proždrijeti samo vrijeme.

Napomene:

1. "**rastakanje smisla individualnog bića"** – Ovdje je jasno izražen filozofski aspekt uništenja ega, što je česta tema u gnostičkim tekstovima, gdje se samospoznaja i povezivanje s "prvobitnim" stanjima često podrazumijevaju kroz proces ukidanja identiteta.
2. "**Sjedinjenje s Bogovima Tame**" – Označava postizanje razine postojanja izvan materijalnog i dualnog svijeta, u kojem je postojanje svijesti kroz ego ukinuto.
3. "**Sotona će proždrijeti samo vrijeme"** Sotona je sila koja razara sve što je povezano s materijalnim svijetom, uključujući naše razumijevanje vremena i konačnosti, čime se vraća ideji o vječnosti i nekreiranom prostoru.